

Arrest

nr. 132 536 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en XAA, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens van 24 oktober 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen komen op 6 september 2014 te Zaventem aan waarbij hen de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd. Zij dienen op 8 september 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Daar zij in het bezit zijn van een visum C, afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten, werd een overname aan Italië gevraagd. Op 9 oktober 2014 werd via een tacit agreement de Italiaanse overheid verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.3. Op 9 oktober 2014 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens. Deze beslissing wordt bij 's Raads arrest nr. 131.609 van 17 oktober 2014 geschorst.

1.4. Op 24 oktober 2014 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens. Dit is de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

Deze beslissing vervangt de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugleiding tot aan de grens (bijlage 25 quater) genomen op 09.10.2014

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer

Naam: A. K. (...) Voornaam: A. S. M. (...)

Geboortedatum: 18.02.1985 Geboorteplaats: Irak

nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

De betrokkene, A. K. (...), A.S.M. (...), werd op 06.09.2014 de toegang tot het grondgebied geweigerd. Hij was toen in het bezit van zijn paspoort van Irak met nr (...), afgeleverd op 25.09.2010 en geldig tot 22.09.2018. Dit paspoort was voorzien van een C-visum nr (...), afgeleverd door de Italiaanse Ambassade te Bagdad en geldig van 05.09.2014 tot 29.09.2014.

Betrokkene heeft pas op 08.09.2014 een asielaanvraag ingediend. In het kader van art. 12 van de Verordening (EG) nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013 werd een overname gevraagd aan Italië op 10.09.2014. Op 09.10.2014 werd aan de Italiaanse autoriteiten een kennisgeving van stilzwijgend akkoord verzonden volgens de Europese Verordening nr 604/2013.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asiëlverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asiëlprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië heeft integendeel een

hoog aantal van erkenningen samen met een laag aantal van gedwongen terugkeer naar het land van oorsprong.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een loutere vrees daarvoor volstaat dus niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, die nog nooit in Italië is geweest. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië het voorwerp is van een immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte, Syrië en Irak betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

In haar brief dd. 08.10.2014 stelt de advocaat van betrokkene dat hij een tussenstop in België wenste te maken om hier de broer van betrokkene te bezoeken, en om vervolgens naar Milaan door te reizen. Daarna stelt ze dat de opvangsituatie in Italië voor asielzoekers niet voldoende is, dat de kans dat ze op straat zullen moeten leven groot is. Zij meent dat de overnames door Italië op basis van de Dublin Verordening problematisch zijn, niet alleen wat betreft de behandeling van de asielaanvraag, maar eveneens betreffende de opvang van asielzoekers.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten en arresten met betrekking tot Italië blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit deze rapporten blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare

methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. C. Choppe stelt zo in zijn verslag dat, wat Italië betreft, de opvang van asielzoekers en hun identificatie verbeterd zouden worden, maar benadrukt wel dat Italië de nodige maatregelen moet nemen om te vermijden dat de asielzoekers verder naar de andere Europese Staten reizen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie of door Ngo's worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten. Zij hebben de mogelijkheid om een nieuwe asielprocedure op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat zij geen aanspraak hebben op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Wat de opvang van betrokkenen betreft dient het te worden vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten al de opvangcapaciteiten hebben uitgebreid en zijn van plan deze nog verder uit te breiden.

Uit verschillende verslagen blijkt dat, aangezien betrokkenen in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, hebben ze steeds recht op ontvangst. In Rome Fiumicino, waar betrokkene en zijn familie overgebracht zullen worden, zijn er Ngo's in de transitzone. De asielzoekers die in de Schengenzone

landen worden begeleid naar de transitzone door de grenspolitie. Deze Ngo's helpen de asielzoekers met het starten van hun procedure en met het verkrijgen van opvang en helpen in prioriteit kwetsbare asielzoekers zoals families. In Rome zijn er ontvangstplaatsen voor families met beide ouders. Hoewel de duur van het verblijf normaal gezien beperkt is in de ontvangstscentra, zijn er toch uitzonderingen voor kwetsbare personen zoals familie met kinderen. Het blijkt ook dat de Italiaanse Dublin-cel een extra-aandacht schenkt aan kwetsbare asielzoekers zoals families en werkt ook goed samen met de Ngo's.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggeleid naar de grens en dient hij zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede, derde en vierde verzoekende partij, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

Deze beslissing vervangt de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugleiding tot aan de grens (bijlage 25 quater) genomen op 09.10.2014

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan mevrouw

Naam: A.-H. (...) Voornaam: T. A. M. (...)

Geboortedatum: 11.09.1988 Geboorteplaats: Irak

nationaliteit: Irak

*+ minderjarige kinderen: A., A.A.S. (...), °13.11.2009 te Irak, Irak
A., Y.A.S. (...), °10.07.2011 te Irak, Irak*

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

De betrokkene en haar kinderen werden op 06.09.2014 de toegang tot het grondgebied geweigerd. Zij was toen in het bezit van haar paspoort van Irak met nr A1127253, afgeleverd op 25.09.2010 en geldig tot 22.09.2018. Dit paspoort was voorzien van een C-visum nr 023836819, afgeleverd door de Italiaanse Ambassade te Bagdad en geldig van 05.09.2014 tot 29.09.2014.

Betrokkene heeft pas op 08.09.2014 een asielaanvraag ingediend. In het kader van art. 12 van de Verordening (EG) nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013 werd een overname gevraagd aan Italië op 10.09.2014. Op 09.10.2014 werd aan de Italiaanse autoriteiten een kennisgeving van stilzwijgend akkoord verzonden volgens de Europese Verordening nr 604/2013.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië heeft integendeel een hoog aantal van erkenningen samen met een laag aantal van gedwongen terugkeer naar het land van oorsprong.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een loutere vrees daarvoor volstaat dus niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, die nog nooit in Italië is geweest. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië het voorwerp is van een immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte, Syrië en Irak betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

In haar brief dd. 08.10.2014 stelt de advocaat van betrokkene dat zij een tussenstop in België wenste te maken om hier de broer van betrokkene te bezoeken, en om vervolgens naar Milaan door te reizen. Daarna stelt ze dat de opvangsituatie in Italië voor asielzoekers niet voldoende is, dat de kans dat ze op straat zullen moeten leven groot is. Zij meent dat de overnames door Italië op basis van de Dublin Verordening problematisch zijn, niet alleen wat betreft de behandeling van de asielaanvraag, maar eveneens betreffende de opvang van asielzoekers.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten en arresten met betrekking tot Italië blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit deze rapporten blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van

de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. C. Choppe stelt zo in zijn verslag dat, wat Italië betreft, de opvang van asielzoekers en hun identificatie verbeterd zouden worden, maar benadrukt wel dat Italië de nodige maatregelen moet nemen om te vermijden dat de asielzoekers verder naar de andere Europese Staten reizen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie of door Ngo's worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten. Zij hebben de mogelijkheid om een nieuwe asielprocedure op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat zij geen aanspraak hebben op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Wat de opvang van betrokkenen betreft dient het te worden vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten al de opvangcapaciteiten hebben uitgebreid en zijn van plan deze nog verder uit te breiden.

Uit verschillende verslagen blijkt dat, aangezien betrokkenen in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, hebben ze steeds recht op ontvangst. In Rome Fiumicino, waar betrokkene en haar familie overgebracht zullen worden, zijn er Ngo's in de transitzone. De asielzoekers die in de Schengenzone landen worden begeleid naar de transitzone door de grenspolitie. Deze Ngo's helpen de asielzoekers met het starten van hun procedure en met het verkrijgen van opvang en helpen in prioriteit kwetsbare asielzoekers zoals families. In Rome zijn er ontvangstplaatsen voor families met beide ouders. Hoewel de duur van het verblijf normaal gezien beperkt is in de ontvangstscentra, zijn er toch uitzonderingen voor kwetsbare personen zoals familie met kinderen. Het blijkt ook dat de Italiaanse Dublin-cel een extra-aandacht schenkt aan kwetsbare asielzoekers zoals families en werkt ook goed samen met de Ngo's.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggeleid naar de grens en dient zij zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste, tweede en vierde middel ondermeer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verder ontwaren zij een schending van artikel 8 EVRM. In een derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM alsook artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zij betogen in essentie dat rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan hun zaak, met name het feit dat zij als gezin met twee minderjarige kinderen naar Italië zouden uitgezet worden. Zij behoren tot een kwetsbare groep van asielzoekers in Italië. De opvang van asielzoekers aldaar is zeer summier en het risico dat zij op straat zullen moeten leven is zeer groot. In Italië bestaan niet alleen problemen wat betreft de behandeling van de asielaanvraag maar tevens wat betreft de opvang. Zij krijgen aldaar geen steun om een verblijfplaats te vinden. Zij riskeren naar Irak teruggestuurd te worden zonder dat hun asielaanvraag behandeld wordt. Zij verwijzen naar allerhande rapporten alsook rechtspraak waaruit zij citeren. Verder menen zij dat op basis van nieuwe informatie na de rechtspraak van het EHRM betreffende de vrees tot scheiding van ouders met hun kinderen blijkt dat deze vrees wel degelijk gefundeerd is. Zij menen dan ook dat een terugkeer naar Italië eveneens een schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Verzoekende partijen menen verder dat tegen de bestreden beslissingen enkel niet schorsende beroepsprocedures openstaan. Zij menen dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen effectief rechtsmiddel is omdat de grond van de zaak niet beoordeeld wordt.

2.5.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het loutere feit dat de verzoekende partijen zouden worden teruggestuurd naar een land waar hun economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah v. the United Kingdom*, § 14, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* 2008, § 42). Artikel 3 kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis*, EHRM *N. v. the United Kingdom* 2008, § 42, EHRM 28 juni 2011, *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein v. Nederland en Italië* §§70-71).

2.5.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nooit in Italië zijn geweest. Zij maken dus noch tijdens het gehoor, noch in het onderhavige verzoekschrift melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zouden hebben ondervonden.

Verzoekende partijen zijn op 6 september 2014 op de luchthaven in Zaventem aangekomen. Daar werden ze tegengehouden door de grenspolitie omwille van onduidelijk reisdoel. Verzoekende partijen bleken namelijk in het bezit te zijn van een ticket Bagdad-Istanbul-Milaan doch zij beslisten in Istanbul om niet naar Milaan te reizen maar eerst enkele dagen in België te verblijven. Zij bleken echter niet in het bezit van een ticket voor Milaan en konden ook niks vertellen over de bezienswaardigheden aldaar. Nadat hen een beslissing tot terugnijving werd betekend beslisten verzoekende partijen op 8 september 2014 om asiel aan te vragen in België. Uit het gehoorverslag blijkt dat, wanneer hen de vraag wordt gesteld waarom ze België hebben gekozen om asiel aan te vragen en of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar een andere lidstaat zij antwoordden dat ze in eender welk land asiel willen aanvragen om Irak te kunnen verlaten en dat er geen redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht maar dat ze wel wensen in België te blijven (vragen 34 en 36).

Op 8 oktober 2014 verzendt de advocate van verzoekende partijen een schrijven naar dienst vreemdelingenzaken met bezwaar tegen een overdracht naar Italië waarbij zij verwijst naar diverse actuele informatie over de situatie in Italië.

Daar de verwerende partij nalaat actuele informatie in ogenschouw te nemen bij het treffen van een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens op 9 oktober 2014 schorst de Raad bij arrest nr. 131 609 van 17 oktober 2014 voormelde beslissing.

Uit de motivering van de thans bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij actuele informatie betrokken heeft.

In het thans voorliggende verzoekschrift gaan de verzoekende partijen echter niet akkoord met de analyse gemaakt door het bestuur.

2.5.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar verzoekende partijen menen dat zij mogelijks verstoken zullen blijven van opvang in Italië, dient te worden vastgesteld dat uit het gehoorverslag van de grenspolitie te Zaventem blijkt dat verzoekende partijen bij hun interceptie verklaarden dat zij in het bezit waren van 7000 US Dollar evenals een hotelreservatie in Milaan. Samen met de vaststelling dat eerste verzoekende partij als architect tewerkgesteld was in het land van herkomst kan prima facie niet uitgesloten worden dat verzoekende partijen vermogend zijn en indien nodig, zelf voor opvang kunnen zorgen. Er kunnen aldus in de eerste plaats vraagtekens gesteld worden bij de bewering van verzoekende partijen dat, zelfs in het geval de Italiaanse overheid niet onmiddellijk in opvang kan voorzien, dit voor de verzoekende partijen zou inhouden dat zij op straat zouden terechtkomen nu op het eerste zicht geenszins blijkt dat zij niet voor eigen opvang zouden kunnen instaan.

2.5.2.5. De Raad gaat daarnaast na of de verzoekende partijen, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijzen, aantonen dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoekers en Dublinterugkeerders, behoren tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekers met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië en dat tevens werd geoordeeld dat de uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, niet automatisch betekent dat de verzoekende partijen blootgesteld zullen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat hun asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De verwerende partij gaat verder met een verwijzing naar een aantal rapporten, meer bepaald:

Chope, C., *L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*, rapport de la Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées – Conseil de l'Europe (doc 13531) van 9 juni 2014, European Asylum Support Office (EASO), *Annual Report Situation of Asylum in the European Union 2013*, Luxembourg, juli 2014, Galosi, A. en Cechinni, C.L. (e.a.), *Dublin II Regulation National Report, European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, Italy*, 19 december 2012, The Law Student Legal Aid Office, Juus-Buus en Swiss Refugee Council, SFH/OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees*, Berne en Oslo, mei 2011, The Norwegian Organisation for Asylum Seekers (OSAR), *The Italian approach to asylum, System and core problems*, Oslo, april 2011, Swiss Refugee Council (SRC), SFH-OSAR, *Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees*, Berne, oktober 2013, UNCHR, *UNHCR recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*, juli 2013.

Verder verwijst de verwerende partij ook naar rechtspraak van het EHRM.

Uit deze rapporten en arresten, zo stelt zij, blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen, dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië

worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij wijst er tevens op dat het UNHCR geen recente rapporten heeft gepubliceerd die anderszins stellen of die oproepen om Dublin-transfers naar Italië te stoppen. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkenen zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit de rapporten blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een nieuwe asielprocedure op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Meer specifiek wat de opvang van verzoekers betreft stelt de verwerende partij vast dat de Italiaanse autoriteiten hun opvangcapaciteit hebben uitgebreid en dit verder zullen doen. Uit de verschillende verslagen blijkt tevens dat aangezien verzoekers nog geen asielaanvraag in Italië hebben ingediend, zij steeds recht hebben op opvang. In Rome Fiumicino, waarheen verzoekers worden overgebracht, zijn er ngo's in de transitzone die hen helpen met het starten van de procedure en met het krijgen van opvang waarbij prioritair kwetsbare asielzoekers zoals families worden geholpen. In Rome zijn er ontvangstplaatsen voor families met beide ouders. Hoewel de duur van verblijf beperkt is in de ontvangstcentra, zijn er toch uitzonderingen voor kwetsbare personen zoals families met kinderen en het blijkt tevens dat de Italiaanse Dublin-cel extra aandacht besteedt aan kwetsbare asielzoekers zoals families.

Uit de genoemde rapporten blijkt inderdaad dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers zich opdringt dan datgene wat de verzoekende partijen laten uitschijnen.

2.5.2.6. Verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat blijkt dat Italië in 2014 opnieuw een grote toestroom aan illegale migranten en vluchtelingen gekend heeft. Evenwel blijkt ook uit de meest recente informatie waarop de verzoekende partijen zich steunen dat van de meer dan 100 000 personen die in Italië aangekomen zijn slechts iets meer dan een derde asiel hebben aangevraagd (periode van januari tot augustus 2014) wat tevens volgens de informatie als laag kan beschouwd worden, in vergelijking met de voorgaande jaren. Dit is vooral te wijten aan het feit dat velen ervoor kiezen geen asiel aan te vragen in Italië maar doorreizen naar andere Europese landen met betere perspectieven op vlak van werkgelegenheid en sociale zekerheid (Italian Council for Refugees (CIR) en European Council on Refugees and Exiles (ECRE), *Italy, Over 100 000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European countries* en UNHCR, *Asylum Trends 2013*, 21 maart 2014). Dit houdt derhalve ook in dat de hoegrootheid van het cijfer van instroom geenszins noodzakelijkerwijze impliceert dat er onvoldoende opvangcapaciteit is nu niet iedereen die in Italië aankomt hierop een beroep doet. Bovendien blijkt tevens uit de aangehaalde informatie dat Italië vanaf januari 2014 het aantal opvangplaatsen in het SPRAR-systeem heeft doen stijgen van 3 000 in 2011 naar 13 020 plaatsen in 2014. Daarenboven beschikt Italië over een bijkomende capaciteit van 6 500 extra plaatsen die zij kan activeren indien dit nodig zou blijken en waarvan de overheid gezegd heeft dat prioriteit moet gegeven worden aan het openstellen van deze plaatsen. Hoewel volgens de informatie bijna 10 000 van deze plaatsen gebruikt zijn en er mogelijks nog eens 6 700 personen naar dit systeem overgeheveld zullen worden (*Asilo in Europe, The future of the Italian reception system, Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua, 7 maart 2014*), blijkt op het eerste zicht niet dat gelet op de verhoging van het aantal opvangplaatsen en de mogelijkheid tot bijkomende verhoging verzoekende partijen, indien nodig, verstoken zullen blijven van een opvangplaats. Dit geldt des te meer nu blijkt dat verzoekende partijen nog nooit een asielaanvraag hebben ingediend in Italië en aldus als Dublin-terugkeerders recht hebben op opvang. De verwijzing naar één persartikel *“Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN”* van 11 juni 2014 waar slechts beperkte informatie wordt gegeven over de feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot dit incident, kan geen afbreuk doen aan voorgaande bevindingen. Ook waar verzoekende partijen verwijzen naar een artikel *“Europe’s migrant influx: we need help but we don’t know where from”* van 2014 kan dergelijke verwijzing geen ander licht op deze beoordeling werpen. Immers betreft dit artikel voornamelijk de situatie van bootvluchtelingen, situatie die niet op verzoekers van toepassing is. Hetzelfde kan gezegd worden waar verzoekende partijen verwijzen naar een artikel *“UNHCR Urges EU to help Italy with Tide of Refugees”* van 9 april 2014.

Het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van oktober 2013 maakt inderdaad melding van gevallen waarin families opgesplitst worden, meer bepaald waarbij de moeder en kinderen in één

centrum terechtkomen en de vader in een ander. Dit zou zich systematisch voordien in Milaan. Evenwel blijkt dat verzoekende partijen overgebracht zullen worden naar Rome. Aldaar wordt ook melding gemaakt van families die opgesplitst worden doch niet op systematische wijze. Bovendien blijkt dat dit volgens het UNHCR een uitzondering is (p. 52, voetnoot 345). Tevens blijkt dat Rome beschikt over specifieke plaatsen voor families. Ook in andere delen van Italië zijn er specifieke plaatsen voorzien voor families. Ook blijkt dat er specifieke plaatsen voorzien zijn in het systeem voor families die onder de Dublin-verordening overgedragen worden alsook dat families langer opgevangen worden (pp. 52-53). De Raad dient daarbij op te merken dat dit rapport gebaseerd is op een bezoek van OSAR aan Italië in de periode van mei tot juni 2013. Het rapport maakt zelf melding van het gegeven dat Italië van plan is in 2014 haar opvangcapaciteit uit te breiden. Zoals blijkt uit voorgaande paragraaf is dit ondertussen gebeurd en nog steeds aan de gang. Gelet op voorgaande bevindingen, samen met de vaststelling dat verzoekende partijen op het eerste zicht niet onvermogen zijn om indien nodig zelf in opvang te voorzien en dat bovendien Italië zeven dagen op voorhand verwittigd zal worden van de overdracht zodat zij de gepaste maatregelen kunnen nemen, maken verzoekende partijen op het eerste zicht niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Italië op straat zullen terechtkomen of dreigen opgesplitst te worden. Waar zij aldus hun betoog inzake artikel 8 EVRM koppelen aan het risico van elkaar gescheiden te worden, tonen zij dit op het eerste zicht niet aan.

Verder blijkt uit het UNHCR-rapport *“Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy – July 2013”* – verslag waaraan de Raad meer waarde hecht dan aan de verwijzingen uit het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van oktober 2013, nu beide betrekking hebben op ongeveer dezelfde tijdspanne maar waarbij moet worden vastgesteld dat het UNHCR als toonaangevende en objectieve bron luidens het rapport ook rechtstreeks wordt betrokken bij de Nationale Coördinatiegroep met het oog op planning en coördinatie van interventies aangaande de opvang en integratie van asielzoekers en vluchtelingen – dat hierin ook melding wordt gemaakt van de verhoging van het aantal opvangplaatsen. Het UNHCR geeft aan dat niettegenstaande er nog regionale verschillen zijn, Italië opvang kan bieden aan een significant aantal asielzoekers. Weliswaar wordt ook in dit rapport melding gemaakt van een aantal noemenswaardige problemen, maar die hebben voornamelijk betrekking op de situatie van bijzonder kwetsbare groepen -waartoe de verzoekende partijen niet behoren, en op die van erkende vluchtelingen, is alsnog niet aan de orde, nu de verzoekende partijen asiel vragen en nog niet werden erkend. Voorts worden in principe betrokken NGO's ingelicht over de komst van Dublin-terugkeerders zodat zij informatie kunnen verstrekken en bijstand kunnen verlenen bij de activatie van de asielprocedure in Italië (UNHCR rapport juli 2013, 7). Wat betreft de registratie van een asielaanvraag blijkt dat wordt gewerkt aan een nieuw IT-systeem en nieuwe instructies om de registratieprocedure van asielaanvragen te bespoedigen. In Rome worden de asielaanvragen onmiddellijk op de luchthaven geregistreerd (UNHCR rapport juli 2013, 6). Uit het UNHCR rapport 2013 blijkt dat UNHCR tevreden blijft met de algemene beschermingsstandaarden die in het kader van de asielprocedure wordt gehanteerd door de Italiaanse overheden, inclusief de erkenningsgraad van personen met nood aan internationale bescherming (UNHCR 2013, 7 e.v.; Schweizerische Flüchtlingshilfe, 2013, 7). Wat betreft eventuele wachttermijnen, blijkt dat de duurtijd van de behandeling van een asielaanvraag door de Territoriale Commissie gemiddeld 4 à 6 maanden bedraagt. Beroepen tegen negatieve beslissingen van die Commissies kunnen worden ingesteld bij de territoriaal bevoegde burgerlijke rechtbank. Die beroepen hebben in principe automatisch schorsende werking, behoudens in een aantal in de wet voorziene gevallen waarin de schorsing van de rechtsgevolgen van de negatieve beslissing aan de rechter kan worden gevraagd door de asielzoeker. Positieve vonnissen van de rechtbank worden door de "Police Immigration Office" onmiddellijk bekrachtigd door de afgifte van een verblijfsvergunning aan de betrokken vreemdeling. De UNHCR waardeert de inspanningen van de "Superior School of Magistrates" om de specialisatie van rechters op het vlak van asielrecht te promoten en te bevorderen. Het UNHCR-rapport juli 2013 maakt tevens melding van het bestaan van een gerechtelijke achterstand in de procedures (UNHCR rapport juli 2013, 7-8).

Uit de rapporten blijkt verder dat Italiaanse overheden specifieke opvangplaatsen voorzien voor Dublin-terugkeerders in zogenaamde transit accommodatie-centra waar deze Dublin-terugkeerders tijdelijk worden opgevangen totdat ze kunnen doorstromen naar een zgn. SPRAR- of CARA-opvangcentrum of een lokaal opvangproject (UNHCR 2013, 11 e.v). Zulke transit accommodatie-centra bestaan in de belangrijkste luchthavens, met name Rome en Milaan, alsook in Bari en Venetië. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. Verzoekers zijn echter niet in dat geval. Uit de rapporten blijkt verder dat Dublin-terugkeerders soms enkele dagen in de luchthaven moeten verblijven zonder enige accommodatie, maar dat dit probleem zich voordoet wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een

asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen (Schweizerische Flüchtlingshilfe, 2013). Ook in het rapport van AIDA, *Mind the gap: An NGO perspective on challenges to accessing protection in the Common European Asylum System, Annual Report 2013/2014* wordt melding gemaakt van het stijgend aantal opvangplaatsen in Italië. Er kunnen zich nog wel problemen voordoen inzake vlotte toegang tot het opvangsysteem doch de Raad benadrukt nogmaals dat in de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige advocaat van de verzoekers hen informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten.

In juni 2013, heeft Italië bovendien een "Special Support Plan" ondertekend waardoor het land met het oog op de versterking van een aantal aspecten van zijn asielbeleid en asielsysteem ondersteuning zal verkrijgen van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO) (UNHCR rapport juli 2013, p. 2). In het *"Annual Report On the Situation of Asylum in the European Union 2013"* gepubliceerd in juli 2014 blijkt inderdaad dat EASO Italië ondersteuning geeft om het Italiaanse asiel- en ontvangstsysteem te verbeteren. Zo ondersteunen ze Italië bij het vergaren van Country of Origin Information (COI) alsook het versterken van het Dublin-systeem en de kwaliteit van de opvangcentra. Verder verlenen zij ook bijstand wanneer noodopvang nodig blijkt en ondersteunen zij de beroepsinstanties (pp. 57-58). Ook in *"Mind the gap: An NGO perspective on challenges to accessing protection in the common European System"* van AIDA, annual report 2013-2014, wordt verwezen naar EASO waarbij wel bezwaren worden geuit omdat enkel centra die door de overheid worden geleid, gemonitord worden.

Uit *"Italy, Over 100 000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 –Many moved forward to other European countries"* van 2014 blijkt bovendien dat de gebreken in het Italiaanse opvangsysteem vooral diegenen raken die al een beschermingsstatus hebben gekregen. Zoals gezegd bevinden verzoekers zich echter niet in die situatie.

Uit *The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores*, Parliamentary Assembly, Council of Europe van 9 juni 2014 blijkt voorts dat er inderdaad grote inspanningen zijn gedaan om te beantwoorden aan de grote toevloed van vluchtelingen. Verder worden aanbevelingen gedaan om het systeem volledig op punt te krijgen doch hieruit blijkt niet dat de gebreken inzake asielprocedure en opvang dermate zijn dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij overdracht. Hetzelfde kan gezegd worden voor *"UNHCR's Statement"* van 8 juli 2014.

Verzoekers maken gelet op voorgaande bespreking evenmin aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten hen zullen terugleiden naar hun land van herkomst alvorens hun verzoek om internationale bescherming ten gronde zou zijn onderzocht. Waar zij erop wijzen dat Italië het concept 'veilige landen' niet toepast, kan de Raad hen niet volgen waarom dit zou leiden tot de vaststelling dat Italië hun asielaanvraag niet grondig zal onderzoeken. Immers houdt het gebruik van dit concept in dat de asielprocedure van vreemdelingen afkomstig uit een land dat als veilig wordt beschouwd, sneller kan worden afgehandeld waarbij zij bij een negatieve beslissing sneller kunnen verwijderd worden naar dat land dat als veilig wordt beschouwd. In casu stellen verzoekende partijen zelf dat Italië het concept "veilige landen" niet hanteert, zodat zij ook niet aannemelijk maken dat zij gelet hierop onderhevig zullen zijn aan een terugleiding naar Irak zonder grondig onderzoek van hun asielaanvraag.

2.5.2.7. Het standpunt van de verwerende partij, zoals dat lijkt te kunnen worden bijgetreden door de Raad, vindt steun in de beoordeling door het EHRM van de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande uit rapporten van overheden en NGO's blijkt dat hoewel de algemene situatie en verblijfomstandigheden van asielzoekers, erkende vluchtelingen en andere personen met een internationaal beschermingsstatuut in Italië inderdaad een aantal tekortkomingen vertonen, er geen systematisch falen wordt blootgelegd in het verlenen van steun aan asielzoekers als leden van een welbepaalde kwetsbare groep, zoals dat wel het geval was in de zaak M.S.S. Verder wordt gesteld dat de rapporten van het UNHCR verwijzen naar recente verbeteringen die de tekortkomingen in het systeem moeten remediëren. Ook gaf het Hof aan dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de asielzoeker niet zou kunnen genieten van de beschikbare steun in Italië of dat, wanneer hij daarbij problemen zou ondervinden, de Italiaanse autoriteiten niet adequaat zouden reageren op een verzoek tot bijstand. Deze zaak betrof een moeder met twee kleine kinderen. Het Hof stelde daarin tevens vast dat de overdragende autoriteiten de Italiaanse overheid op voorhand zouden verwittigen van de overdracht zodat deze de gepaste maatregelen kunnen treffen. In de zaak M.H. v. Nederland en Italië werd door de verzoekers tevens geopperd dat zij dreigden gescheiden te worden van hun kinderen bij terugkeer naar

Italië waarbij het Hof oordeelde dat: *“As to the complaint under Article 8 raised by the applicants in cases nos. 41993/10 and 7903/13 that, in Italy, they would risk to be separated from their children in case the latter were to be taken into public care, the Court finds that this claim has remained wholly unsubstantiated and considers that it should also be rejected as manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 (a) and 4 of the Convention”*. Het Hof verwerpt aldus het betoog van verzoekers als manifest ongegrond. In één van de gevallen betrof het eveneens een moeder met jong kind die opnieuw een asielaanvraag in Italië zou moeten indienen bij overdracht (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië; zie eveneens EHRM, 27 augustus 2013, nr. 9053/10, Miruts Hagos v. Nederland en Italië en EHRM 27 augustus 2013, nr. 40524/10, Mohammed Hassan v. Nederland en Italië). De vergelijking die verzoekers maken in hun verzoekschrift met het M.S.S.-arrest van datzelfde EHRM gaat dan ook niet op. Bovendien lijkt er niet aan te kunnen worden voorbijgegaan dat de verzoekende partijen met hun algemene verwijzingen ook nu niet aantonen dat er redenen zouden zijn om aan te nemen dat zij niet zouden kunnen genieten van de beschikbare steun of dat de Italiaanse autoriteiten niet adequaat zouden reageren op een verzoek tot bijstand.

2.5.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekers de bovenvermelde bevindingen niet weerleggen. Door louter te verwijzen naar de door hen aangehaalde informatie en hieruit specifieke onderdelen te selecteren, tonen verzoekers verder ook op het eerste zicht niet aan dat de conclusie van de verwerende partij een miskennis inhoudt van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen verwijzen voorts nog naar een arrest van de Raad van 24 oktober 2014 met rolnummer 161 380 doch uit lezing hiervan blijkt dat de verwerende partij de recente informatie aangaande Italië niet onder de loop had genomen. In casu heeft zij dit echter wel gedaan.

De Raad wijst er daarnaast op dat – wanneer geen andersluidende recentere gedetailleerde informatie voorligt – het uiteraard de verwerende partij niet kwalijk kan worden genomen dat zij teruggrijpt naar uitvoerige bronnen van een eerdere datum. Nu op het eerste zicht duidelijk blijkt dat de verwerende partij recentere informatie mee heeft betrokken in haar overwegingen en heeft afgetoetst waarbij zij geoordeeld heeft dat deze informatie een overdracht naar Italië niet in de weg staat, kunnen verzoekende partijen bezwaarlijk volhouden dat uitsluitend gemotiveerd wordt op basis van “achterhaalde” informatie. Indien dit werkelijk zo zou zijn, dan maken de verzoekende partijen zich daar zelf schuldig aan, nu het verzoekschrift eveneens bol staat van verwijzingen naar informatie daterende van 2013 en zelfs 2011 en 2012.

Voorts, waar zij nog verwijzen naar rechtspraak uit andere lidstaten, los nog van de vraag of de conclusies die zij aan deze rechtspraak menen te kunnen verbinden wel terecht zijn, is deze verwijzing niet dienstig daar elke zaak op zijn individuele merites moet worden beoordeeld.

2.5.2.9. Daarnaast, waar verzoekende partijen in hun derde middel zich beklagen over het niet voorhanden zijn van een effectief rechtsmiddel, dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat de verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar het arrest S.J. van het EHRM van 27 februari 2014. Dit arrest dat werd gewezen door een enige Kamer van het Hof, werd immers bij beslissing van 7 juli 2014 van het college van vijf rechters van de Grote Kamer van het Hof verwezen naar de Grote Kamer, dit op verzoek van zowel de voor het Hof verzoekende partij als op verzoek van de Belgische regering. Er is op heden nog geen arrest van de Grote Kamer tussengekomen, zodat het arrest gewezen op 27 februari 2014 niet definitief is in de zin van artikel 44.2. van het EVRM. Gelet op artikel 43.2. van het EVRM impliceert de beslissing van het college van 5 rechters van de Grote Kamer tot verwijzing van de zaak aan de Grote Kamer overigens dat dit college van oordeel is dat de zaak aanleiding geeft tot een ernstige vraag betreffende de interpretatie of toepassing van het EVRM of de Protocollen daarbij, dan wel een ernstige kwestie van algemeen belang.

Wat er ook van zij, wijst de Raad er tevens op dat de bepalingen inzake de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsook de bepalingen inzake de procedure bij wege van voorlopige maatregelen sinds de arresten van het EHRM waarnaar de verzoekers verwijzen (met inbegrip van het arrest S.J. van 27 februari 2014) zijn gewijzigd door de wet van 10 april 2010 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State (BS 21 mei 2014; Parl. St. Kamer, 2013-2014, DOC 53 3445/001).

Het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtcollege dat

bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het EHRM heeft tevens reeds geoordeeld dat, *“gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...]”, artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep*” (EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

De Raad merkt tevens op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van het door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient benadrukt te worden dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoeker, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken (zie EHRM, 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (decen EHRM, 15 juni 2010, nr. 30523/07, §78, Adamczuk v. Poland (revision)).

De Raad wijst er op dat de thans geldende bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Uit de bewoordingen van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet *“een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”* en meer bepaald uit de vermelding *“in het bijzonder”* blijkt reeds dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat ook in andere gevallen dan dat de verzoekende partij is vastgehouden zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking gesteld van de regering, de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent kan zijn zodat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ertegen open staat indien de verzoeker het imminente karakter van de tenuitvoerlegging kan aannemelijk maken. De Raad heeft zich reeds in die zin uitgesproken in het arrest nr. 130.059 van 24 september 2014.

Er is dus thans sprake van een wettelijke bepaling die voorziet in de schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partijen voor de Raad beschermt tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel totdat de Raad zich over de grieven heeft uitgesproken.

Daarenboven werd artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet ook aangepast in die zin dat artikel 39/82, §4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet thans uitdrukkelijk bepaalt dat *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te*

geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden". Ook de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat als één van de cumulatieve voorwaarden moet zijn vervuld opdat de Raad zou kunnen overgaan tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd vereenvoudigd. Artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande thans immers het volgende: *"Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."* Dit heeft concreet tot gevolg dat de Raad, wanneer hij een ernstig middel aanneemt dat is ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, een wettelijk vermoeden dient te hanteren dat hiermee reeds is aangetoond dat de bestreden beslissing aan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 of het arrest S.J. t. België van 27 februari 2014 (niet definitief).

Vervolgens dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintervenp t. Nederland, 114). De verzoekers brengen thans evenwel geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de Vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwenning zou(den) zijn.

De verzoekers kunnen wel worden gevolgd waar zij stellen dat de artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent moet zijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State bestaat de finaliteit van deze vordering er immers in te verhinderen dat het toewijzen van een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen teneinde te voorkomen dat de verzoeker wordt onderworpen aan het nadeel dat hij zoekt te ontkomen.

Waar de verzoekers stellen dat een gewone vordering tot schorsing geen automatisch schorsend effect heeft, gaan zij echter voorbij aan de mogelijkheid die voor hen openstaat krachtens artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd bij de voormelde wet van 10 april 2014.

De verzoeker heeft dan ook twee mogelijkheden:

1. Wanneer de tenuitvoerlegging reeds imminent is lopende de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dan kan de verzoeker een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering is alsdan van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken. Wanneer de Raad na een prima facie onderzoek van de merites een schending aanneemt van artikel 3 van het EVRM, dan bepaalt de Vreemdelingenwet dat ook meteen is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is eveneens wettelijk bepaald dat de Raad hierbij een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet uitspraak binnen de 48/72 uur of binnen de vijf dagen indien de geplande repatriëring van de verzoeker meer dan acht dagen later is dan het indienen van het verzoekschrift. Wat betreft het imminent karakter van de vordering is geenszins absoluut vereist dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een maatregel in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of van een ter beschikking stelling van de regering.

2. Wanneer de tenuitvoerlegging niet reeds imminent is lopende de in punt 1. vermelde beroepstermijn, dan kan de verzoeker een gewone vordering tot schorsing indienen en een beroep tot nietigverklaring. Wanneer over deze gewone vordering tot schorsing nog niet door de Raad is beslist op het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel imminent wordt, dan kan de verzoeker de Raad verzoeken om in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Ook voor deze mogelijkheid geldt een beroepstermijn van tien resp. vijf dagen nadat de tenuitvoerlegging imminent is geworden. De vordering bij wege van voorlopige maatregelen heeft een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/85, §3 van de Vreemdelingenwet) en het voormelde artikel 39/85 voorziet er uitdrukkelijk in dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. Dezelfde beslissingstermijnen als in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet zijn van toepassing.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt (en de Raad ziet – gelet onder meer op de recente wetswijzigingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Gelet op het feit dat de verzoekers zich in casu beroepen op een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, en zij vastgehouden zijn met het oog op teruggrijping heeft de Raad thans zoals blijkt uit de bespreking hoger deze grieven ten gronde onderzocht waarbij hij besloten heeft dat op het eerste zicht de schending van deze hogere rechtsnormen niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoekers nog verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit niet dienstig omdat dit arrest geen betrekking heeft op de beslissingen die zich steunen op de Dublin Verordeningen. Huidige vordering is immers niet gericht tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin kunnen verzoekers zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de “Procedurerichtlijn” nu de bestreden beslissingen geen beslissingen over een asielaanvraag betreffen en enkel een beslissing betreffen over welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag.

Waar verzoekers schijnen voor te houden dat artikel 27 van deze Verordening de Raad zou verplichten hun beroep en huidige vordering tot schorsing in volle rechtsmacht te behandelen om een daadwerkelijk beroep mogelijk te maken, kan dergelijke verplichting niet in de Verordening terug gevonden worden.

Voorts ziet de Raad niet in op basis van welke bepaling de “Dublin III Verordening” een beroep met volle rechtsmacht oplegt aan de Lidstaten. Evenmin verduidelijken verzoekers in het verzoekschrift op welke wijze een behandeling in volle rechtsmacht het te nemen arrest zou kunnen wijzigen.

In de mate verzoekers verwijzen naar artikel 27 van de Dublin III Verordening en meent dat deze geschonden is, luidt deze bepaling:

1. *De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.*
2. *De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.*
(...)
4. *De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar.*
(...)”

Uit deze bepaling blijkt geen verplichting tot opschorting van de bestreden beslissingen. Immers houdt het woord “kunnen” geen verplichting in. Voorts ziet de Raad niet het belang in van de opmerking van de verzoekers waarbij deze verwijzen naar artikel 27, §3 van de Dublin III Verordening en stellen dat zij in de gelegenheid moeten zijn binnen een redelijke termijn een rechtelijke instantie te verzoeken de

uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten, nu de verzoekers tijdig hun vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben kunnen indienen en zij zich evenmin beklagen over enig tijdstekort noch aantonen dat er sprake was van tijdstekort, dit gelet op het uitvoerige verzoekschrift gestaafd met allerhande informatie en de vaststelling dat zij al eens eerder een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben doorlopen. Bovendien werkte het indienen van huidige vordering schorsend.

2.5.2.10. De schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM evenals de schending van artikel 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is prima facie niet aangetoond. Verzoekers tonen evenmin op het eerste zicht een schending van het non-refoulement beginsel aan.

Aangezien verzoekende partijen, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hebben aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partijen in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

2.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend naar hetgeen gesteld in het kader van hun ingeroepen middelen. Zij menen dat hun verwijdering strijdig is met artikel 3 en 13 EVRM.

Het door verzoekende partijen beschreven nadeel is identiek is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Zoals blijkt uit de bespreking hebben

verzoekende partijen op het eerste zicht geen schending van de door hen aangevoerde hogere rechtsnormen aannemelijk gemaakt en hebben zij aldus geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aangevoerd.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

S. DE MUYLDER